"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ଏଭଳି ମିଠା ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ବି ଆଶା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସିଏ ଦାତା ରୂପରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ନେବାର ଇଚ୍ଛା ଟିକିଏ ବି ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଭିନୟ କ'ଣ ? ଶହେ ପ୍ରତିଶତ ନିଷ୍କାମୀ ବାବା କେଉଁ କାମନା ନେଇ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଭିନୟ ହେଲା ପାଠ ପଢାଇବା । ସେ ଏହି ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଆମକୁ ପାଳନା ଦେଇ ସ୍ନେହ ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଏହିପରି କର । ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆମଠାରୁ କିଛି ବି ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଶତ ପ୍ରତିଶତ ନିଷ୍କାମୀ ବାବାଙ୍କର କାମନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ମୋର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଦଗତିର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମାଚାର ଶୁଣାଇବି । ତେବେ ପିଲାମାନେ ଗୁଣବାନ ହୁଅନ୍ତୁ.... ଏହା ହିଁ ବାବାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କାମନା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ଆତ୍ମିକ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି ଯିଏକି କିଛି ବି ନେଉନାହାଁନ୍ତି, କିଛି ଖାଉ ନାହାଁନ୍ତି କି ପିଉ ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଆଶା ବା ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କିଛି ନା କିଛି ଆଶା ନିଶ୍ଚିତ ଥାଏ ଯେ ଆମେ ଧନବାନ୍ ହେବୁ, ଅମୁକ ହେବୁ.... କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ, କାରଣ ସିଏ ଅଭୋକ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଶୁଣିଛ ଜଣେ ସାଧୁ କହୁଥିଲେ ଯେ ମୁଁ କିଛି ଖିଆପିଆ କରୁନାହିଁ । ଏହା ତ ସେମାନେ ଯେପରି ନକଲ କରୁଛନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି କିଛି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ କାହାର ସନ୍ତାନ । ବାବା କିପରି ଆସି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ । ବାବା ତ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମର ମନରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ଏଭଳି ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ଯିଏ ନା କିଛି ଖାଉଛନ୍ତି ନା ପିଉଛନ୍ତି, ନା କିଛି ନେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କିଛି ବି ଦରକାର ନାହିଁ, ଆଉ କେହି ତ ଏପରି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ହିଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଭୋକ୍ତା, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଭୋକ୍ତା ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଭୋକ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ସିଏ କିଛି ବି ନେଉନାହାଁନ୍ତି, ତୁମଠାରୁ ନେଇ ସିଏ କ'ଣ କରିବେ! ତେଣୁ ଏହି ବାବା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ନିଜ ପାଇଁ କିଛି ବି ଆଶା ନାହିଁ । କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ତ ସେସବୁ କିଛି ବି ଦରକାର ନାହିଁ, ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର । ମୁଁ ନିରାକାର ମୁଁ କିଛି ହେଲେ ବି ନେଉନାହିଁ, ମୋର ତ ନିଜର କୌଣସି ଆକାର ହିଁ ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ବାକି ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ହିଁ ଖାଉଛି, ପିଉଛି । ମୋର ଆତ୍ମାକୁ କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ଏହା କିପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର କିଛି ବି ଆଶା ନାହିଁ । ବାବା ଆସି କେବଳ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି, ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ନେହରେ କହୁଛନ୍ତି— ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଏହିପରି କର । ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ନେଉନାହାଁନ୍ତ. କରିକରାଇଲାବାଲା କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କିଛି ଦେଉଛ, ତେବେ ସିଏ ତାହା ସବୁ ନେଇ କ'ଣ କରିବେ, କ'ଣ ନେଇ ଟୋଲି ଖାଇବେ ? ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ସିଏ ନେବେ କିପରି ? କିନ୍ତୁ ସିଏ କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ଭଲ ମତ ଦେଇ ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ହିଁ ଦାତା ପୁଣି ସିଏ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦାତା ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ବି ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଚିନ୍ତା ରହିଛି, ଏତେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖୁଆଇ ପିଆଇ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ପଡିବ, ତେଣୁ ଯାହା ପଇସା ଆସୁଛି ତାହା ଶିବବାବାଙ୍କର ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛି । ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ସବୁ କିଛି ସ୍ୱାହା କରିଦେଇଛି, ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ନିଜର ସବୁକିଛି ସଫଳ କରି ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢୁଛି । ବାବା ତ ଶହେ ପ୍ରତିଶତ ନିଷ୍କାମୀ ଅଟନ୍ତି । କେବଳ ଏତିକି ଚିନ୍ତା ରହିଛି ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯାଇ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବି, ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମାଚାର ଶୁଣାଇବି । ସୃଷ୍ଟିର ଜ୍ଞାନ ତ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବାବା ଆମକୁ ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମଠାରୁ ପାରିଶ୍ରମିକ ରୂପରେ କିଛି ବି ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ନାମରେ ସେବାଅର୍ଥେ ନେଉଛ । ତାହା ହିଁ ସେଠାରେ ତୁମକୁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ରୂପରେ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କର କ'ଣ ଏହି ଆଶା ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବି ? ବାବା ତ ଆମକୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ତାଙ୍କର ଆଶା ଅଛି ଯେ ମୁଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବି । ନା । ତେଣୁ ସବୁର ଆଧାର ପାଠପଢା ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ଏହାଙ୍କର ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି । ତେଣୁ ତାକୁ

ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖ, ପୁଣି ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ଯେ ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ ନା ନାହିଁ । ବାବା ତ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖର ଆଧାର ନେଇ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ ନା । ମୁର୍ଦ୍ଦାର ତ କଥା କହିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସିଏ ଚୈତନ୍ୟରେ ହିଁ ଆସିବେ । ବାବା କେତେ ନିଷ୍କାମୀ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ଆଶା ହିଁ ନାହିଁ । ଲୌକିକ ପିତା ତ ଭାବନ୍ତି ଯେ ପିଲା ବଡ ହୋଇ ମୋର ଯତ୍ନ ନେବ କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କର କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ମୋର ଏହିପରି ହିଁ ଅଭିନୟ ରହିଛି, ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବଳ ପାଠ ପଢାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଡ୍ରାମାକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ।

ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଇଏ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ପାଠ ପଢୁଥିବେ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ବହୁତ ଭଲ ସହଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖରେ ତ କିଛି ବି ଧନ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ହିଁ ଧନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନେଉଛନ୍ତି । ଦୁଇମୁଠା ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ନେଉଛନ୍ତି । ଯଦି କାହା ପାଖରେ କିଛି ନାହିଁ ତେବେ ସିଏ କିଛି ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ବାକି ହଁ ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବେ ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଭଲ ପଦ ପାଇବେ । ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଏହି କଥା ମନେ ରହିବା ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଦୁନିଆର କଥାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କ'ଣ ପଢାଉଛନ୍ତି, କିପରି ପଢାଉଛନ୍ତି, ଆମକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ, ଏସବୁ କଥା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ହିଁ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରି ସମୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ବଡ ବଡ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ କେବେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିନଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ତ ପଡିବ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ନୁହେଁ, ମୁଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ, ଏହାକୁ ତ ଦୁର୍ବଳତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା, ମାୟା ଏକଦମ୍ ନାକକୁ ଧରି, ଦଂଶନ କରୁଛି ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବସିଯାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ ନା । ଭଲ-ଭଲ ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ମାୟା ବିଜୟୀ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ନାମ କାହାର ବଦନାମ ହେଉଛି ? ଶିବବାବାଙ୍କର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ସଦଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକଙ୍କୁ ଠାବ ମିଳିଥାଏ, ଏହିଭଳି ଯିଏ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ ଏଠାରେ କିପରି ରହିପାରିବେ । ତେଣୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଖେଳାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ କିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବି । ଭଲ-ଭଲ ମହାରଥୀଙ୍କ ଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିପରି ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବି । ବାବା ତ ସେବା କରିବାର ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଆସିଛ, ଏବେ ମୁଁ କହୁଛି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା, ଏଠାରେ ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ ଡାକ୍ତରୀ ପଢିବାକୁ ହେଲେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାରିଷ୍ଟରୀ ପଢିବାକୁ ହେଲେ ବାରିଷ୍ଟରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ, ବାସ୍ ମୁଁ ତୁମର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବି । ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମାୟା ତୁମକୁ ଯେତେ ବି ହଇରାଣ କରୁ, କାରଣ ଏହା ଯୁଦ୍ଧ ଅଟେ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁରନ୍ତ ତୁମେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଯିବ । ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ହେଲେ ବି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହାଁନ୍ତି, ଯଦି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ଜଗତଜିତ୍ ହେବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗୁଲାମ, ମୁଁ ଗୁଲାମ ତୁମର... । ଏଠାରେ ତ ମାୟାକୁ ଗୁଲାମ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମାୟା କେବେହେଲେ ଦୁଃଖ ଦେବ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲିର ଦୁନିଆ ତ ବହୁତ ଖରାପ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି, ପରସ୍ପରକୁ କେବଳ ଦୁଃଖ ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କେତେ ମିଠା, ଯାହାଙ୍କର ନିଜ ପାଇଁ, କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ, ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉ ନାହଁ । ଆଉ କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମାନୁଛୁ, ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୁଇଜଣ ତ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି, ବିନା ଦଲାଲରେ କୌଣସି ସୌଦା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ତ ହେଉଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କର ରଥ, ତେଣୁ ଏହାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗୀରଥ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଇଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ନମ୍ବରୱାନ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରେଣୀରେ ମନିଟରକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଇଥାଏ ନା । ତେଣୁ ଇଏ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ରାଜାମାନେ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବେ । ଏହି କଥା ଯେବେ ବୁଝିଯିବେ ତେବେ ସମ୍ମାନ ଦେବାର ବିଚାର ଆସିବ । ତୁମେ ଏଠାରେ ଯେବେ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଶିଖିବ ତେବେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦେଇପାରିବ । ନଚେତ୍ କ'ଣ ମିଳିବ ? ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ବେଡା ପାରି ହୋଇଥାଏ ବାବା ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ତରରେ କେତେ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର କେତେ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ସ୍ନେହ ରହିଲେ ହିଁ ତୁମେ ସୁନା ହୋଇପାରିବ, ତେବେ ଯିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସଦୃଶ ହୋଇଥିବେ ତାଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣି ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ହେବ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେବାର ଅଛି, ତେବେ ସେଠାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ କେବେ ବି କ୍ରୋଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ସେବା ନ କରୁଛ ତେବେ ବୁଝିଯାଅ ଯେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଛ । ଯଦି ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞର କୌଣସି ସେବା ନ କରିବ ତେବେ ତୁମଙ୍କୁ କ'ଣ ମିଳିବ ? ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାମାନେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ

ପାଇପାରିବେ । ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ସଉକ ରହିବା ଦରକାର । ଯଦି ସେବା ନ କରୁଛ ତେବେ ନିଜର ହିଁ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରୁଛ । ଛାତ୍ର ଭଲ ପାଠ ପଢିଲେ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଇଏ ମୋର ସୁନାମ କରିବ । ଯାଙ୍କ କାରଣରୁ ମୋତେ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ତେଣୁ ପିତା ଶିକ୍ଷକ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନଠାରେ ମାତା ପିତା ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ସମର୍ପିତ କରିଦିଅନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ବାବା ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯିଏ ଅନେକଙ୍କର ସେବା କରିବେ, ତାଙ୍କର ନାମ ନିଶ୍ଚୟ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ, ତେବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇ ପାରିବେ, ରାତି ଦିନ ଏମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ହିଁ ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଥାଏ । ଏମାନେ ଖାଇବା-ପିଇବା କଥା ଚିନ୍ତା କରିନଥା'ନ୍ତି, ବୁଝାଇ-ବୁଝାଇ ଏମାନଙ୍କର ଗଳା ରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସିକିଲଧେ, ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ଏହା ତ ୨୧ ଜନ୍ମର କଥା ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ଅଟେ । ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଫଳାଫଳ ବାହାରିବ ସେତେବେଳେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ କିଏ କେତେ ସେବା କରିଛନ୍ତି, କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ ଅଟେ ନା । ମହାରଥୀ, ଘୋଡାସବାର, ପଦାତିକଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଯଦି ସେବା ନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ପଦାତିକ ଅଟୁ । ଏପରି କେବେ ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତ ଧନର ସହଯୋଗ କରିଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ଏଭଳି ଭାବିବା ବିଲକୁଲ୍ ଭୁଲ ଅଟେ । ତେବେ ସବୁର ଆଧାର ସେବା ଏବଂ ପାଠପଢା ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ପାଠପଢି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଆନ୍ତୁ, କଳ୍ପ କଳ୍ପ ପାଇଁ ନିଜର କ୍ଷତି ନ କରନ୍ତୁ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି, ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ଏତିକିରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପଇସା ଦେଇଛୁ ସେଥିପାଇଁ ମାଳାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଦାନା ହୋଇଯିବୁ । ଯଦିଓ ତୁମେ ପଇସା ଦେଇଛ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିନାହିଁ, ଯୋଗରେ ରହି ନାହିଁ ତେବେ ତାହା କେଉଁ କାମର! ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରୁନାହିଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ କ'ଣ ଅନୁକରଣ କରୁଛ । ବାବା ତ ଆସିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ସଦୃଶ କରିବା ପାଇଁ, ଯେଉଁମାନେ ଅନେକଙ୍କୁ ଫୁଲ ସମାନ କରାଇବେ ତାଙ୍କଠାରେ ବାବା ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବେ । ତେବେ ସ୍ଥୂଳ ସେବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ଯେପରି ବାବା ଭଣ୍ଡାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୋଜନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିବାବାଲାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କରିଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନେକଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ଯିଏ ଯେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ନିଜର ହିଁ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହର ସହିତ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ଖିଟପିଟ୍ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଜର ହିଁ ଭାଗ୍ୟକୁ ଖରାପ କରୁଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଲୋଭ ଥିବ ତାହା ତାଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାନପ୍ରସ୍ଥି ଅଟ, ତେଣୁ ତୁମକୁ ବାଣୀରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସାରା ଦିନରେ ଆମେ କେତେ ସେବା କରିଛୁ । କେତେକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ସେବା ବିନା ସୁଖ ମିଳିନଥାଏ । ଆଉ କାହା କାହାର ବୁଦ୍ଧି ବା ପାଠପଢା ଉପରେ ଖରାପ ଗ୍ରହ ପଡିଥାଏ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ରୂପରେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି କାହାର କିପରି କାହାର କିପରି ହୋଇଥାଏ । ତଥାପି ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବା ଦରକାର ନା । ନଚେତ୍ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ଏହିଭଳି ପଦ ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଫଳାଫଳ ବାହାରିବ ସେତେବେଳେ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରି ପୁଣି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇଯିବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବେ ଯେ ଆମେ ଅଯଥାରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଦେଲୁ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ଧୋକା ଖାଇଗଲୁ । ବାବା ତ ସାବଧାନ କରାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ଏହି ଆଶା ରହିଛି ଯେ ପିଲାମାନେ ପାଠପଢି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଆନ୍ତୁ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ, ବାକି ଏଠାକାର କୌଣସି ବସ୍ତୁରେ ତାଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୁଅ । ସାରା ଦୁନିଆ ତ ବାହ୍ୟମୁଖୀ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଅଟ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖି ତାକୁ ସୁଧାରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ନିଜର ଅଭିନୟକୁ ଦେଖ--ମୁଁ ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛି ନା ନାହିଁ ? ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଭଳି କରିବା ସେବା କରୁଛି ? ନିଜର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟକୁ ଦୁନିଆର ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥାରେ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ ।

(୨) ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ନିଜେ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ସଉକ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସେବାରେ ନିଜକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୟାର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ସଫଳ କରିବାର ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସଫଳତାର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ବରଦାନୀ ମୂରତ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି ଏବଂ ବରଦାନ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି ଯେ "ସଫଳ କର ଏବଂ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କର"। ସଫଳ କରିବା ହେଲା ବୀଜ ଏବଂ ସଫଳତା ହେଉଛି ଏହାର ଫଳ । ଯଦି ବୀଜ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବ ଏବଂ

ଫଳ ନ ମିଳବ—ଏହା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ତେବେ ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁଛ ଯେ ନିଜର ସମୟ, ସଂକଳ୍ପ, ସମ୍ପତ୍ତି ସବୁ କିଛି ସଫଳ କର ସେହିପରି ନିଜର ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ଲିଷ୍ଟକୁ ଚେକ୍ କର ଯେ କେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ସଫଳ ହେଲା ଏବଂ କ'ଣ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଗଲା । ତେଣୁ ସଫଳ କରିଚାଲ ତେବେ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ବରଦାନୀ ମୂରତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପରମାତ୍ମ ପୁରସ୍କାର (ଆ଀ାର୍ଡ) ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ନକାରାତ୍ମକକୁ ଆଭଏଡ୍ କର ଅର୍ଥାତ୍ ଏଡେଇ ଦିଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:-

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି କୌଣସି କଥାର ବିସ୍ତାରକୁ ନ ଯାଇ, ବିସ୍ତାରକୁ ବିନ୍ଦୁ ଲଗାଇ ନିଜକୁ ବିନ୍ଦୁରେ ସମାହିତ କରିଦିଅ, ନିଜେ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇଯାଅ, ବିନ୍ଦୁ ଲଗାଇଦିଅ, ବିନ୍ଦୁରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଯାଅ ତେବେ ସାରା ବିସ୍ତାର ସାରା ଜଞ୍ଜାଳ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସମୟ ବଞ୍ଚିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପରିଶ୍ରମରୁ ରକ୍ଷାପାଇଯିବ । ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ବିନ୍ଦୁରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେବ ।